

4. LUKU

UUSI LUOMUS EDELTÄPÄIN MÄÄRÄTTY

Yleinen käsitys valitsemisesta – Oikea käsitys – Valitsemattomille ei tapahdu mitään vääryyttä – Erilaisuutta valitsemisessä – ”Synti kuolemaksi” – ”Hirveää on langeta elävän Jumalan käsiin” – Suuri Joukko – Heidän vaatteensa ovat valkeiksi pestyt Karitsan veressä – Valittu viinipuu ja sen oksat – Erilainen valinta menneisyydessä – Näistä eivät mitkään ole voimassa iankaikkisesti – Jaakob ja Eesau esikuvia – ”Jaakobia minä rakastin, mutta Eesauta vihasin” – Faarao – ”Juuri sitä varten nostin sinut esiin” – Jumala ei koskaan pakota tahtoa – Faarao ei ole poikkeus tästä säännöstä – ”Herra (Jumala) paadutti Faaraon sydämen” – Israelin kansa on valittu – ”Mitä etuuksia on siis juutalaisilla?” – ”Paljonkin, kaikin tavoin” – Valittu ”Uusi Luomus” – Mitä ”armolla” tarkoitetaan – Kuvaus ”kuninkaan omista” brittiläisessä armeijassa – Edeltäpäin määrätty ”olemaan hänen Poikansa kuvan kaltaisia” – ”Hänen aivoituksensa mukaan kutsutut – Kutsuttujen ominaisuuksia ja luonteenpiirteitä – ”Jos Jumala on puolellamme” – Mukailu apostolin todistamisesta – Kutsumisemme ja valintamme lujittaminen – Kilpajuoksu – ”Minä riennän päämäärää kohti” – ”tietäen veljet... teidän valitsemisenne”

OPPI valinnasta, sellaisena kuin tämä oppi yleensä käsitetään, on hyvin vastenmielinen, täynnä puolueellisuutta ja vääryyttä; mutta tämä johtuu Jumalan sanan väärinkäsityksestä tämän aiheen suhteen. Raamatun oppi valinnasta, jota koetamme tässä esittää, on, kuten kaikkien täytyy myöntää, mitä suurenmoisinkin Raamatun opeista. Se ei perustu ainoastaan armoon, vaan myös oikeuteen ja kohtuuteen sekä on tarkkaan puolueeton. Väärä käsitys valinnasta on lyhyesti se, että Jumala on tuomittuaan koko ihmiskunnan iankaikkiseen vaivaan valinnut suvustamme ainoastaan ”pienen lauman”, jonka hän pelastaisi, sallien valtavan jäännöksen mennä sanoin kuvaamattomia kauhuja kohti, joihin Jumala ennakoita tietäen olisi määrännyt heidät jo ennen kuin heidät luotiin. Westminsterin uskontunnustus, joka parhaiten ilmaisee tämän väärän näkökannan, selittää erityisesti, ettei valittu pieni lauma ole mitenkään pelastunut minkään oman ansionsa tai arvollisuutensa perusteella, vaan aivan yksinkertaisesti ja yksinomaan Jumalan rajattomasta tahdosta.

Oikea ajatus valintaan nähden, käsitys, jota me osoitamme Raamatun kaikkialla tukevan, on aivan vastakkainen yllä mainitulle, nimittäin että kuolema (ei loputon elämä vaivassa) on rangaistus, joka tuomittiin jokaiselle sukumme olennolle tuon yhden ihmisen tottelemattomuuden johdosta; että Jumalan armo, joka ilmeni lunastuksen kautta Kristuksessa Jeesuksessa, osti vapaaksi koko maailman hänen uhrinsa kautta, joka oli ”meidän [seurakunnan] syntiemme sovitus [hyvitys]; eikä ainoastaan meidän vaan myös koko maailman.” (1 Joh. 2:2) Jumala päätti, että hänen ainosyntyinen Poikansa saisi etuoi-keuden lunastaa suvun antamalla oman elämänsä lunastushinnaksi ja että hänet palkin-noksi siitä korotettaisiin korkealle Jumalan luontoon, sekä että hän lopuksi siunaisi kaikki maailman sukukunnat herättämällä heidät kuoleman unesta ja saattamalla heidät totuuden tuntoon sekä auttamalla halukkaita ja tottelevaisia inhimilliseen täydellisyyteen, siunauksiin ja vielä ihanampiin olosuhteisiin kuin ne, jotka vallitsivat Eedenin paratiisissa.

Jumala määräsi myös, että hänen ainosyntyisellään olisi määrätty luku pyhiä kanssa-perillisiä uuden luomuksen kirkkaudessa, kunniaissa ja kuolemattomuudessa sekä ihmis-

kunnan onnelliseksi tekemisessä ennalleenasettamisen kautta. Evankeliumikausi ei ole tarkoitettu maailman siunaamista ja ennalleenasettamista varten, vaan sen tarkoituksena on ainoastaan ollut kutsua maailmasta pieni lauma (Katso V osa, 3. luku), joka olisi Jumalan erityisesti valitsema kestävä koettelemuksia uskoonsa, rakkauteensa ja tottelevaisuuteensa nähden ja tekemään siten kutsumisensa ja valitsemisensa lujaksi. (2 Piet. 1:10) Mutta tämän pienen lauman kutsuminen ja valitseminen tällä tavalla ei aiheuta mitään vääryyttä tai vahinkoa valitsemattomille, joita ei missään suhteessa rangaista siitä, ettei heitä ole kutsuttu – sen tähden että he ovat syrjäytetyt. Kun maassa valitaan hallitusjäseniä, siinä ei tapahdu mitään vahinkoa tai tuomiota kansanjoukolle, joka ei ole tullut valituksi. Sellaisten vaalien tarkoitus on ainoastaan asettaa virkoihin sopivia henkilöitä, joiden tehtävänä on viisaiden lakien ja hallinnon kautta edistää koko kansan yhteistä parasta; samoin eivät nekään vaalit, jotka Jumala on toimeenpannut, koidu vahingoksi valitsemattomille, vaan ovat tarkoitettut valmistamaan siunausta heille kaikille; sillä valitut tulevat olemaan kuninkaallisia tuomareita, tuhatvuotiskauden kuninkaita ja pappeja, joiden hallinnon alaisina kaikki maailman sukukunnat siunataan.

Raamattu tekee eron valittujen ja valittujen välillä. Toisaalta kutsutaan ”valituiksi” kaikkia, jotka tulevat määrättyyn yhteyteen Jumalan kanssa, joka yhteys oikeuttaa heitä toivomaan kuolemattomuutta kirkastetun seurakunnan jäseninä. Mutta muutamat saattavat kuitenkin luopua tästä yhteydestä ja siten lakata olemasta valittua luokkaa. Toisin sanoen kaikki vihkiytyneet, jotka ottavat vastaan Jumalan korkean kutsun uuteen luomukseen, lasketaan valituiksi, kun heidän nimensä on kirjoitettu Karitsan elämän kirjaan ja kun heille on varattu kruunu. Jos sellaiset tulevat uskottomiksi, pyyhitään heidän nimensä pois ja heidän kruununsa annetaan toiselle (Ilm. 3:5,11), ja siten he lakkaavat kuulumasta valittuun seurakuntaan. Toiselta puolen käytetään nimitystä ”valitut” erityisessä merkityksessä tarkoittamaan niitä, jotka vihdoin saavuttavat sen voittopalkinnon, jonka Jumala on luvannut evankeliumikauden uskollisille – niille jotka tekevät kutsumisensa ja valitsemisensa lujaksi täyttämällä uskollisesti kuolemaan asti tämän valitsemisen ehdot.

Raamattu suuntaa huomionme kahteen luokkaan, jotka laiminlyövät kutsumisensa ja valitsemisensa lujittamisen. Näistä toinen – joka kuitenkin, meillä on syytä uskoa, ei ole kovinkaan suurilukuinen – ei kadota ainoastaan valittujen erityistä voittopalkintoa, vaan kadottaa myös elämän; se tehdään tyhjäksi toisessa kuolemassa. Puhuessaan seurakunnasta apostoli Johannes kuvaa näitä sanoessaan, ”On syntiä, joka on kuolemaksi; siitä minä en sano, että olisi rukoiltava.” (1 Joh. 5:16) On hyödytöntä rukoilla tai toivoa sellaisten puolesta, jotka tekevät synnin kuolemaksi. Tämä synti kuvataan toisessa paikassa synniksi pyhää henkeä vastaan – ei tahdottomasti tai tietämättömyydestä, vaan se on seuraus siinä pysymisestä, jonka ainakin aluksi selvästi huomasi vääräksi, mutta joka vapaaehtoisen pysymisen kautta siinä sittemmin on muuttunut karkeaksi itsepetokseksi – sellaiset Herra jättää vapaaehtoiseen eksytykseen, jonka he valitsivat totuuden sijasta. – 2 Tess. 2:10,12

Pietari ja Juudas puhuvat tästä luokasta melkein samoin sanoin. (Katso Juuda 11-16; 2 Piet. 2:10-12) Kaikilla näillä, joista he puhuvat, oli kerran paikkansa valittujen joukossa

seurakunnassa. (Kukaan heistä ei kuulu maailmaan, joka ei nykyään ole koetuksen eli tuomion alaisena, mutta jota sittemmin koetellaan tuhatvuotiskautena.) Sen sijaan että vaeltaisivat Herran askeleissa hengen mukaan uhrautumisen tiellä, nämä ”vaeltavat himojensa mukaan; heidän suunsa puhuu pöyhkeitä, ja he mielitelevät ihmisiä oman etunsa tähden” – he ovat ihmisten mielistelijöitä hankkiakseen itselleen etuja; he ovat kaukana vihkiytymisliittonsa täyttämisestä kuolemaan asti. (Juuda 16) Pietari kuvaa tätä luokkaa vielä selvemmin. Hän selittää heidän olleen sellaisia, jotka ”Herramme ja Vapah-tajan Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta olivat päässeet maailman saastutuksia pakoon, mutta niihin taas kietoutuivat ja tulivat voitetuiksi, niin kuin ”koira palaa oksenukselleen ja pesty sika rypee rapakossa.” Hän vertaa heitä Bileamiin, joka hylkäsi vanhurskauden tien maallisen voiton vuoksi. Pietarin sanat näyttävät osoittavan, että tämä luokka olisi pääasiallisesti löydettävissä seurakunnan opettajien keskuudessa, etenkin tämän aikakauden lopussa, ja että heidän paha tiensä osaksi olisi siinä, että he ”herjaavat henkivaltoja”, puhuvat pahaa niistä, joita Jumala on kunnioittanut ja jotka hän on asettanut seurakuntaan. – 2 Piet. 2:1,10

Hebrealaiskirjeessä meillä on kaksi kuvausta niistä, jotka luopuvat – lakkaavat olemasta valittujen joukossa. Ensimmäisessä (6:4-9) näyttää apostoli tarkoittavan sellaisia, jotka maistettuaan taivaallista lahjaa ja tulevan maailman voimia ja ovat tulleet osalliseksi pyhästä hengestä sekä ovat hyväksytyt jäseniksi valittuun luokkaan, lankeavat syntiin – eivät väistämättömästi lihan heikkoudesta ja vastustajan viettelysten johdosta, vaan ehdoin tahdoin hylkäämällä vanhurskauden. Näistä vakuuttaa apostoli meille, että heitä on mahdotonta taas uudistaa parannukseen. Omistettuaan osansa niistä eduista, jotka johtuvat suuresta lunastusuhrista, mutta ovat valinneet Jumalan armon hylkäämisen, nämä kuluttaneet ja käyttäneet väärin osuutensa lunastuksesta ja sen tähden heille ei ole siitä enää mitään jäljellä; ja koska he ehdoin tahdoin ovat määränneet kantansa, ei minkäänlainen kehotus vanhurskauteen vaikuta heihin.

Toisessa paikassa (Hebr. 10:26,27,31) apostoli kuvaa ilmeisesti toista luokkaa, joka ei poikkea synnin tielle ja elä häpeällistä elämää, vaan sen sijaan luopuu uskosta, joka on vanhurskauttanut sen ja joka on pääasia oikeutetun yhteyden ylläpitämiseksi Jumalan kanssa. Huomattakoon, että molemmissa tapauksissa tahallisuus tekee heidän lankeumuksensa arveluttavaksi: ”Sillä jos me tahallamme teemme syntiä, päästyämme totuuden tuntoon [sen jälkeen kun Jumala on suosinut meitä siinä määrin, että Kristus on tehty meille viisaudeksi, vanhurskauttamiseksi ja pyhitykseksi], niin ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä.” Jeesuksen toimittama uhri kaikkien puolesta oli lunastus Aadamin synnistä ja sen perityistä heikkouksista meissä, Aadamin lapsissa. Jeesus ei maksanut lunastushintaa meidän puoleltamme tehdyistä tahallisista synneistä, ja siten jos tahallisesti teemme syntiä, ei ole olemassa mitään osaa Kristuksen ansiosta, jota sovittaisi tahalliset rikkomuksemme. Olisimme velvolliset itse kärsimään rangaistuksen tahallisista synneistämme. Ja jos synnit olivat täysin tahallisia eli vapaaehtoisia, jos ne eivät missään määrin johtuneet heikkoudesta tai kiusauksesta, ja jos ne oli tehty sen jälkeen kun olimme saaneet selvän tiedon asemastamme ja lapseussuhteestamme Herraan, se olisi syntiä kuolemaksi (toinen kuolema), eikä olisi enää minkäänlaista toivoa; silloin olisi jäljellä ainoastaan kauhea tuomion odotus ja kiivas tuli, joka on syövä kaikki Jumalan vastustajat

— kaikki, jotka tietensä vastustavat häntä, hänen vanhurskauttaan ja hänen suunnitelmaansa tämän vanhurskauden turvaamiseksi sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

Jakeessa 29 apostoli näyttää viittaavan, että hän tarkoittaa tässä sellaisia, jotka käsitetyään Kristuksen sovitustyön lunastajamme ovat pitäneet tämän työn mitättömänä, samoin kuin katsoneet hänen kalliin verensä joksikin tavalliseksi, joka veri on uuden liiton takauksena, ja ovat siten herjanneet armon henkeä — Jumalan armoa, joka valmisti tämän sovituksen ja yhteyden Lunastajamme kanssa, joka meillä on hänen uhrissansa ja palkinnossaan. Niiden, jotka halveksivat Moosesta ja sitä lakia, jonka välittäjä hän oli, täytyi armotta kuolla, vaikkei heidän kuolemansa ollut tarkoitettu kestävään iankaikkisesti; mutta niiden, jotka hylkäävät vastakuvallisen Mooseksen ja siten hylkäävät edun Kristuksen veren osallisuudesta hyljäten siis Jumalan, joka on ryhtynyt toimenpiteisiin heidän hyväkseen, katsotaan ansainneen ankaramman rangaistuksen kuin se, joka kohtasi lakiliiton rikkojia. Se tulee ankarammaksi, koska siitä tulee kuolemanrangaistus — josta ei ole enää lunastusta, ei ylösnousemusta, ei ennalleenasettamista — toinen kuolema. Ei ole ihme, että apostoli edeltä käsin varoittaa meitä tästä ettemme vaan hylkäisi Jumalan armon toimenpiteitä; hän vakuuttaa meille, että kun ihminen asettuu Jumalan määräämän Puolustajan — Jeesuksen — suojelevan turvan ulkopuolelle, hän lankeaa Isän, suuren Tuomarin käsiin — joka ei voi hyväksyä mitään syntiä, jonka edessä ei mikään puolustus kelpaa — jonka runsas mutta ainoa armotoimenpide syntisille on kaiken kaikkiaan lunastuksessa — Kristuksen Jeesuksen, meidän Herramme, kautta.

Suuri joukko

Niin kuin jo on osoitettu, eivät kaikki ne, jotka lakkaavat olemasta valittuja, mene toiseen kuolemaan. Huomiomme suunnataan toiseen luokkaan, johon kuuluu sellaisia, jotka laiminlyövät kutsumisensa ja valintansa lujittamisen, mutta jotka kuitenkin välttävät toisen kuoleman, koska he eivät tahallaan ole antautuneet syntiin ja paheisiin tai eivät tahallaan ole kieltäneet Jeesuksen kalliin veren ansiota. Tästä luokasta olemme jo tehneet viittauksia suurena joukkona, joka tulee suuresta ahdistuksesta ja pesee vaatteensa ja valkaisee ne Karitsan veressä. He saavat henkilönonn ja suuren siunauksen sekä osallisuuden Karitsan hääateriasta häävieraina, mutta he kadottavat suuren voittopalkinnon, joka tulee ainoastaan valituille ja uskollisille voittajille — niille, jotka ilolla ja halukkaasti seuraavat Jeesuksen askelissa. (Ilm. 7. luku) Tämä suuri joukko ei kykene säilyttämään paikkaansa valittujen joukossa — ei tule valituksi— koska heiltä puuttuu tarpeellista intoa Herran, totuuden ja veljien puolesta — koska he osaksi ovat ” raskautetut tämän elämän huolista.” Kuitenkin koska heidän sydämensä ovat uskolliset lunastajalle ja koska he säilyttävät uskonsa kalliiseen vereen pitäen siitä kiinni, eivätkä kiellä sitä, vie Herra Jeesus, Pelastusruhtinaamme, joka johtaa valitut ja uskolliset vapaaehtoisen uhrautumisen tiellä kirkkauteen, nämä henkiseen siunaukseen — täydellisyyteen henkiolentoina alemmalla tasolla — koska he luottavat häneen eivätkä ole kieltäneet hänen nimeään eikä hänen työtään.

Vertauksessaan viinipuusta Herra viittaa valittuun Seurakuntaan, Uuteen Luomukseen, sanoen, että hän on viinipuu ja hänen uskolliset vihkiytyneet seuraajansa, jotka vaeltavat hänen askeleissaan, ovat oksia. Hän osoittaa meille, etteivät oksat suinkaan välttä koettelemuksia ja vaikeuksia, vaan että Isä, suuri Viinitarhuri, päinvastoin pitää huolta, että uskoamme, kärsivällisyyttämme ja uskollisuuttamme koetellaan ja me sen kautta puhdistumme, jotta sydämemme yhä vähemmin riippuisi kiinni maallisissa asioissa, toiveissa ja pyrkimyksissä, jotta me sitä runsaammin kantaisimme hengen hedelmiä – nöyryyttä, kärsivällisyyttä, hyvyttä, sävyisyyttä, veljesrakkautta ja rakkautta kaikkiin – ja että nämä löydettäisiin meissä ja tulisivat yhä enemmän ylitsevuotaviksi sekä meille näin runsain määrin tarjottaisiin pääsy uuden luomuksen jäsenenä Herramme ja Vapah-tajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. – 2 Piet. 1:11

Mutta Herra antaa meidän edeltäpäin tietää, ettei riitä, että on saavuttanut paikan totisten oksain joukossa totisessa viinipuussa: meissä täytyy olla viinipuun henki (elämän voima)– taipumus ja halu kantaa viinipuun hedelmää täytyy olla sydämessämme – että Viinitarhuri sallii meidän olla melkoisen pitkän ajan oksia viinipuussa nähdäkseen, osoittameko minkäänlaisia oireita oikeiden hedelmien kantamiseksi, ennen kuin hän tuomitsee meidät kelvottomiksi – ettei hän etsi kypsiä hedelmiä hennolta oksalta, ei edes raakileitakaan. Hän etsii pikemmin ensin pieniä hedelmänalkuja, ja seuraavaksi hän tarkastaa kehittyvätkö ne kukiksi; sitten hän odottaa viheriäisiä raakileita ja vielä myöhemmin, että nämä kehittyvät täysin kypsiksi. Viinitarhurilla on suuri kärsivällisyys hedelmän kehittyessä viinipuussa, jonka hänen ”oikea kätensä istutti” (Ps. 80:16); mutta ellei hän kohtuullisen ajan kuluttua löydä hedelmää, ottaa hän pois hedelmättömän oksan loisoksana, joka imee viinipuun voimaa ja nestettä ainoastaan omaksi kasvamiseksi, mutta ei kannata hedelmää, jonka tuottamiseksi ravinto oli aiottu. Siten osoittaa Herra selvästi, että meidän on tehtävä kutsumisemme ja valitsemisemme lujaksi kantamalla pyhyden hedelmää, minkä loppu (palkka) on iankaikkinen elämä.

Erilaisia valitsemisia menneisyydessä

Tarkastakaamme muutamia toisia esimerkkejä valinnasta, joista Raamattu puhuu, jotta käsityksemme tästä asiasta laajentuisi, ennen kuin lähdemme tarkastamaan sitä erityistä valintaa, joka herättää meissä suurinta mielenkiintoa – Uuden Luomuksen valintaa. Meidän on tehtävä selvä ero valitsemisien välillä, jotka tapahtuivat ennen Jeesuksen ensimmäistä läsnäoloa, ja uuden luomuksen valinnan välillä hänen alaisuudessaan, joka on sen Pää, Hallitsija, Johtaja jne. Jälkimmäisestä luokasta on sanottu, että ”te olette kutsutut *yhteen* toivoon”, mutta menneiden aikojen valinnat olivat erilaisia tarkoituksia ja Jumalan erilaisten aivoitusten loppuunsaattamista varten. Aabraham valittiin kuvaamaan Jumalaa ja hänen vaimonsa Saara esikuvaamaan Aabrahamilaista Liittoa, jonka kautta Messias saapuisi. Palvelija Haagar valittiin kuvaamaan Lakiliittoa ja hänen poikansa Ismael luonnollista Israelia, joka, vaikka syntyi ensin, ei saanut periä Iisakin, lupauksen lapsen, kanssa. Iisak valittiin esikuvaamaan Kristusta ja hänen vaimonsa Rebekka esikuvaamaan seurakuntaa, morsianta, Karitsan vaimoa; kun taas Aabrahamin palvelija, Eleasar, valittiin esikuvaamaan pyhää henkeä, jonka tehtävänä olisi kutsua seurakunta, auttaa häntä ja vihdoin viedä hänet ja hänen seuralaisensa Iisakin luo.

Näillä valinnoilla ei ollut mitään tekemistä valittujen henkilöiden tulevan iankaikkisen elämän suhteen; mutta siinä määrin kuin Herra käytti heitä esikuvina, saivat he todenmukaisesti vastaavassa määrin siunauksia nykyisessä elämässään; ja samassa määrin kuin he astuivat sisemmälle Jumalan suunnitelman henkeen, he saivat lohdutusta ja iloa, joka täysin korvasi heille heidän uhrauksensa ja koettelemukset, joita he kohtasivat esikuvaksi valintansa ja palveluksensa kautta. Apostolin käsitellessä tätä valintaa ja yrittäessään osoittaa ettei mitään epäoikeudenmukaisuutta tehty lihallista Israelia kohtaan, kun Jumala kääntyi pakanoiden puoleen täydentääkseen heillä valittua Uutta Luomusta viittaa siihen tosiasiaan, että Kaikkivaltiaalla on jaettavanaan suosionosoituksia, ja on ainoastaan hänen oma asiansa kenelle hän ne antaa. Apostoli osoittaa, että Jumala antoi lihalliselle, eli luonnolliselle, Israelille kansana muutamia armolahjoja ja etuoikeuksia, ja että hän teki samalla tavalla muutamien Israelin esi-isäin kanssa yksilöinä, käyttäen heitä esikuvina sekä siunaten heitä vastaavalla tavalla; mutta ettei Herra suinkaan ollut velvollinen edelleen antamaan israelilaisille etusijaa siunauksiin nähden syrjäyttämällä toiset, jotka eivät olleet sen vähempiarvoisia. Päinvastoin on aivan luonnollista, että Herra ottaa pois armonosoituksensa sellaisilta, jotka eivät käytä niitä hyväkseen, ja lahjoittaa ne toisille. — Room. luvut 9,10,11

Sen lisäksi apostoli tahtoi saada meidät ymmärtämään, että Herra edeltä käsin tiesi, mikä olisi tulos hänen suosionosoituksistaan luonnolliselle Israelille; kuinka se nautittuaan hänen siunauksiaan kuitenkin ei olisi, lukuun ottamatta pientä jäännöstä (Room. 9:27-32), oikeassa tilassa ottaakseen vastaan suurinta kaikista siunauksista, joka hänellä oli annettavana — voittopalkintoa, joka annetaan korkean kutsun kautta uuden luomuksen muodostamiseksi. Selittääkseen tätä hän huomauttaa meille, että Jumala tehdessään valinnan Rebekan kahden syntymättömän pojan välillä sen kautta osoitti, että hän tiesi miten olosuhteet muodostuisivat vuosisatoja myöhemmin. Herra teki nämä kaksoset esikuviksi, toisen esikuvaamaan hänen uskollisiansa, uutta luomusta, ja toisen esikuvaamaan Israelia lihan jälkeen, joka pitäisi parempana tähän elämään kuuluvat asiat ja möisi taivaalliset etuoikeudet yhdestä ateriasta (maallisista eduista). Mitä Jaakobiin ja Eesahun tulee, Jaakobin valitsemisessa esikuvaksi voittajista oli varmaankin hänelle siunaus, vaikkakin se maksoi hänelle paljon; mutta Eesaun valitseminen esikuvaksi niistä, jotka pitäisivät parempana luonnolliset, maalliset asiat kuin taivaalliset, ei ollut millään tavoin vahingoksi Eesaulle. Ei siitä ollut hänelle sen enempää iankaikkista vaivaa kuin muutakaan kärsimystä nykyisessä elämässä tuloksena hänen valitsemisestaan. Päinvastoin hän oli siunattu — samoin kuin luonnolliset, maailmalliset ihmiset meidänkin päivinäme saavat kokea siunauksia, joita Herra armossaan ei anna uuteen luomukseen valituille, koska ne olisivat vähemmän suotuisat heidän hengellisille harrastuksilleen, niin kuin hän ei antanut Jaakobillekaan eräitä maallisia etuja, jotta hän pettyneine toiveineen ym. olisi tämän luokan esikuva. Siitä huolimatta sai Jaakob tuntea monta iloa ja siunausta, joita Eesau ei saanut nauttia, ja joita hän ei olisi pitänyt arvossakaan, samoin kuin uusi luomus nyt keskellä nykyisen ajan koettelemuksia ja pettymyksiä saa kokea rauhaa, iloa ja siunausta, joista ei luonnollinen ihminen tiedä mitään.

Julistus ”Jaakobia minä rakastin, mutta Eesauta minä vihasin” (Room. 9:13) on monelle ”kovaa puhetta”, koska sana ”vihasi” näyttää sisältävän vastustusta, joka — inhi-

millisen käsityskyvyn mukaan — olisi ollut aiheetonta, koska Eesau ei voinut ansaita sitä suuremmissa määrässä kuin muutkaan ihmiset, ja koska se kohtasi häntä ennen kuin hän vielä oli tehnyt hyvää taikka paha. Sana vihasi merkitsee tässä nähtävästi ”rakasti vähemmän”, niin kuin 5 Moos. 21:15-17. Ajatus on se, että Jumala suosi Jaakobia ja Eesauta hän suosi vähemmän; ja nämä molemmat olivat esikuvia, niin kuin apostoli osoittaa, esikuvia luonnollisesta ja hengellisestä Israelista. Suosio, jota Jumala osoitti luonnolliselle Israelille, jota Eesau esikuvasi, oli vähemmän kuin oli hänen suosionsa myöhemmin syntyneitä hengellisiä Israelia kohtaan, jota Jaakob esikuvasi. Näin ymmärrettynä huomaamme kaiken tämän olevan sopusointuista ja yhtäpitävää.

”Juuri sitä varten nostin sinut esiin”

Todistukseksi väitteelleen, että Herra aina on antanut voimansa ja valtansa vaikuttaa ihmisten asioihin, ja täydellisesti tunnustaen hänen oikeutensa siihen apostoli esittää miten oli Faaraon laita, joka oli Egyptin kuningas Israelin vapauttamisen aikana. Hän esittää Herran Mooseksen kautta antaman puheen (2 Moos. 9:16): ”Juuri sitä varten minä nostin sinut esiin, että näyttäisin sinussa voimani ja että minun nimeni julistettaisiin kaiken maan päällä.” ”Niin hän siis on armollinen kenelle tahtoo, ja paaduttaa, kenen tahtoo.” — Room. 9:17,18

Jokin aika takaperin erotti Ranskan hallitus muutamia vankeja, jotka laillisella perusteella olivat rikoksellisina tuomitut kuolemaan, ja jätti heidät tiedemiehille kokeiluja varten, joiden kautta koetettiin saada selville, kuinka paljon pelko voi vaikuttaa ihmiseen. Yksi heistä vietiin koppiin, josta hänelle sanottiin, että eräs oli vanki edellisenä yönä kuollut siellä rokkoon ja että hän luultavasti saisi saman tartunnan ja kuolisi ennen seuraavaa aamua. Ennustus toteutui, vaikkei kopissa ollut ketään rokkosairasta koskaan ollutkaan. Toiselta vangilta sidottiin silmät ja hänen käsivartensa pistettiin ohuen väliseinän läpi. Hänelle sanottiin, että hän tulisi kuolemaan verenvuotoon tieteen hyväksi, kun tutkittaisiin kuinka pitkä aika tarvittaisiin, ennen kuin kuolema tulisi verenvuodon johdosta pienestä haavasta käsivarren valtasuonessa. Häneen tehtiin ainoastaan pieni naarmu, josta vuoti ainoastaan muutamia pisaroita verta, mutta oli järjestetty niin, että lämmintä vettä tihkui hänen käsivarrelleen, ja hän kuoli sen tippuvan sormistaan alas astiaan. Mies kuoli muutaman tunnin kuluttua. Ei kukaan voisi juuri kehottaa ketään kohtelemaan lainkuuliaisia kansalaisia sillä tavoin, mutta ei saattanut syyllä paheksuakaan tätä menettelytapaa ihmisiin nähden, jotka lain kannalta jo olivat menettäneet elämänsä. Herran menettelytapa ihmiskunnan suhteen on aivan samanlainen. Jos ihminen olisi pysynyt tottelevaisena Jumalalle, ei mitään kuolemantuomiota olisi langetettu hänen ylitseen ja jos hän yhä olisi pysynyt sellaisessa tilassa, Jumalan laki olisi taannut hänelle määrättyjä oikeuksia, joita häneltä nyt puuttuu. Sukuna katsottuna havaittiin meidät kaikki syyllisiksi ja kaikki tuomittiin kuolemaan (Room. 5:12), ja Herra on suvainnut osoittaa voimaansa ja viisauttaan muutamiiin kuritusvankeihin nähden yhdellä tavalla ja toisiin nähden toisella tavalla — oman valintansa mukaisesti. Siten käski hän israelilaisten hävittää amalekilaiset, heettiläiset ja kananealaiset, jolloin Israel esikuvasi Herran uskollisia tulevaisuudessa, ja Israelin viholliset esikuvivat tahallisesti syntisiä ja vanhurskauden vihollisia tulevana aikakautena. Olemme huomanneet, että sama periaate kuvastuu Sodomian ja Jerikon

hävittämisessä, tuhansien poispyyhkimisessä kulkutautien kautta israelilaisten joukosta, Ussian kuolemassa, joka ainoastaan ojensi kätensä tukemaan arkkia; hänen koskettamisensa arkkiin merkitsi sen pyhyiden loukkaamista ja oli rikos Jumalan käskyä vastaan.

Faaraon käyttäminen esikuvana ja egyptiläisten erilaiset vaivat, niihin laskettuna ihmisten ja karjan esikoisten surmaaminen ja egyptiläisten sotajoukkojen lopullinen upottaminen Punaiseen mereen ovat yhdenmukaisia edellisten kuvausten kanssa; sillä egyptiläiset olivat osana ihmiskunnasta kuolemaantuomittuja rangaistusvankeja, ja heitä voitiin kohdella sen mukaisesti ilman että heille tapahtui minkäänlaista vääryyttä – sitä tarkoitusta varten, että Jumalan nimi tulisi julistetuksi ja hänen voimansa selvästi näytetyksi hänen esikuvallisen kansansa, Israelin, vapauttamisessa. Toisaalta Jumala osoitti runsasta suosiota muutamille rangaistusvangeista (Aabrahamille, Moosekselle ja muille) esittäessään heidän kauttaan esikuvia hyvistä asioista, jotka hän aikoo täydellisesti ja todellisesti valmistaa läheisessä tulevaisuudessa; mutta tämän menettelytavan kautta Herra ei millään tavalla vapauttanut Aabrahamia, Moosesta, Faaraota tai toisia heidän osallisuudestaan kuoleman tuomioon, vaan tämän työn hän jätti täytettäväksi sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

Kun nyt selvästi näemme sen tosiasian, että Jumala on harjoittanut hallitsija- ja tuomarioikeuttaan tuomittujen luotujensa kesken ja että hän on valinnut yhden saamaan yhdenlaisen kokemuksen ja toiset toisenlaisen, ja että kaikki nämä asiat olivat ainoastaan valaisevia opetuksia aiheesta, valmistavia, kuten apostoli osoittaa, uuden luomuksen suureen valintaan nähden evankeliumikautena, meidän tarvitsee myös nähdä, ettei Jumala missään tapauksessa missään näissä valinnoissa ole pakottanut tai loukannut inhimillistä tahtoa. Voimme löytää tyydytystä siitä, että on aivan ristiriidassa Jumalan suunnitelman kanssa koskaan pakottaa inhimillistä tahtoa. Valitessaan Aabrahamin, Iisakin, Jaakobin, Mooseksen jne. esikuviksi, Jumala valitsi miehet, joiden mielet olivat sopu-soinnussa hänen suunnitelmansa ja ilmestysten kanssa, eikä Jumala olisi käyttänyt pakkoa jos he olisivat tahtoneet tehdä toisin. Samoin on niiden kanssa, jotka kuvasivat päinvastaista puolta ja päinvastaisia periaatteita, kuten Ismael, Eesau, kanaanilaiset, sodomalaiset ja egyptiläiset, joita Herra käytti heidän luonnollisten taipumustensa mukaisesti. toimi ainoastaan yksityisten luokkain kanssa heidän taipumustensa mukaisesti. Mitä tahdomme tässä painottaa, on se, ettei Jumala pakottanut Aabrahamin, Iisakin jne. tahtoa, eikä hän pakottanut niiden tahtoa, jotka tekivät paha ja kuvasivat joitakin pahoja periaatteita. Herra toimi tiettyjen ihmisten kanssa ainoastaan heidän taipumustensa mukaisesti.

Herran nostaessa Faaraon juuri tätä tarkoitusta varten, meidän ei pidä käsittää tätä niin kuin Jumala tarkoittaisi, että hän olisi aiheuttanut Faaraolle pahan luonteen – että hän ”nosti” Faaraon pakottaakseen hänet tulemaan pahaksi luonteeksi. Meidän on ymmärrettävä asia niin, että Jumala järjesti asian Egyptin eri vallanperijäin kesken niin, että juuri tämä Faarao kansan tapojen mukaisesti (toisten kuninkaallisten perheenjäsenten kuoleman johdosta) tuli valtaistuimelle, koska hän oli sellainen vastahakoinen luonne, että hänen taistelunsa Jumalaa ja Israelia vastaan oikeudella aiheutti vaivat – jotka Jumala oli edeltä määrännyt ei ainoastaan merkiksi suosiostaan Israelia kohtaan ja uskol-

lisuudestaan Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille annettuja lupauksia kohtaan, vaan sen lisäksi koska nämä vaivat olivat aiotut jossain määrin esikuvaamaan niitä vaivoja, joilla tämä evankeliumiaika päättyy – kolmea ensimmäistä ja seitsemää viimeistä vitsausta. — Ilm. 15:1

Tässä Faaraokuvauksessa on erityinen piirre, josta monet ovat aivan hämillään, ja löytyy lauseesta, ”Herra paadutti Faaraon sydämen, eikä hän päästänyt Israelin lapsia.” Ensi silmäykseltä näyttää tämä vastustavan sitä, mitä ylempänä sanoimme, nimittäin ettei Jumala sekaannu ihmisen tahtoon. Uskomme kuitenkin tämän ristiriidan häviävän, kun muistamme, millä tavalla Herra paadutti Faaraon sydämen – minkälainen toiminta Jumalan puolelta teki Faaraon uppiniskaisemmaksi? Se oli Jumalan hyvyys ja laupeus, joka paadutti Faaraon – Jumalan myöntävyisyys kuulla hänen rukouksensa vapahtamisesta ja hyväksyä hänen lupauksensa Israelin päästämisestä. Jos Jumala olisi antanut ensimmäisen vaivan eli rangaistuksen kestää, kunnes Israelin kansa olisi päästetty, olisi tämä ainoa vaiva riittänyt täyttämään pelastuksen; mutta kun Herra vapautti kansan ja maan yhdestä vaivasta, Faarao teki sen johtopäätöksen, että se oli ohi, ja kenties uutta ei tulisikaan, ja sillä tavoin johti Jumalan laupeus hänet askel askeleelta eteenpäin yhä pitemmälle hänen vihollisuudessaan. Sillä tavalla katsottuna on täydellisesti osoitettu, että Faaraolla oli vapaa tahto, ja ettei kukaan voi syyttää Herraa pahan myötävaikuttamisesta. Hänen työnsä ovat täydelliset; vaikkakin Jumalan hyvyys, jonka tulisi johtaa ihmisiä parannukseen, vaikuttaa joskus nykyisten epätäydellisten olosuhteiden johdosta heihin päinvastaisesti.

Israelin kansa valittu

Jokainen Raamattunsa tunteva kristitty myöntää varmaan kernaasti, että Jumala maailman kaikista kansoista valitsi Israelin olemaan hänen kansanaan ja esikuvaamaan hengellistä Israelia. Profeetta Aamos lausuu asiasta aivan suoraan, ”Ainoastaan teidät minä olen valinnut kaikista maan sukukunnista.” (Aamos 3:2) Jesajan (45:4) suun kautta Herra puhuu Koorekselle, Persian kuninkaalle, joka salli israelilaisten palata vankeudesta, ”Palvelijani Jaakobin ja valittuni Israelin tähden minä kutsuin sinut nimeltä ja annoin sinulle kunnianimen.” Selvässä ja sitovassa todistelussaan, kuinka Jumalan suosio siirrettiin luonnolliselta Israelilta hengelliselle Israelille (Room. luvut 9-11), Paavali osoittaa selvästi, että luonnollinen Israel Jumalan esikuvallisena valittuna kansana oli jonkin aikaa Jumalan suosion kohteena – siitä huolimatta että Herra edeltä käsin tiesi ja ennakkolta ilmoitti heille heidän hylkäämisensä erityisen suosion asemesta, ja että toinen, hengellinen Israel, saisi sen aseman, jota Jaakob kuvasi.

Apostoli osoittaa kuinka Israelilla oli aikansa Jumalan suosimana ja valittuna kansana ”paljonkin etuisuuksia kaikin tavoin” muihin maailman kansoihin verrattuna; että heitä koskivat kaikki lupaukset; että he olivat öljypuun oksat; ja että Jumala lopetti suosionsa niitä oksia kohtaan, jotka eivät olleet sopusoinnussa lupauksen juuren ja rungon kanssa, joita Aabraham, Iisak ja Jaakob esikuvallisesti esittivät. Hän osoittaa, että ”mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta valitut [arvolliset; Joh. 1:12,13] ovat sen saavuttaneet; muut ovat paatuneet.” (Room. 11:7) Vaikka koko kansa alkujaan oli valittu

saamaan Jumalan korkeimman suosion, saattoivat siitä huolimatta ainoastaan uskolliset olla oikeassa sydämen suhteessa tullakseen hengellisiksi israelilaisiksi, kun aika sitä armoa varten tulisi. Sellaisiksi tulivat tämän kansan todellisesti valitut, jotka sen aikakauden lopussa saivat tilaisuuden päästä korkeampaan talouteen — saivat tilaisuuden lähteä palvelijain huoneesta lasten huoneeseen. (Hebr. 3:5,6; Joh. 1:12) Apostoli esittää, että me, jotka luonnostamme olimme pakanoita — vieraita, muukalaisia ja erotettuja liittoon sekä lupauksiin nähden, jotka on annettu esikuvallista Israelia varten, nyt Jumalan armosta olemme saaneet tilaisuuden saada kehittää Aabrahamin kaltaista uskoa ja tottelevaisuutta, sekä tulla lasketuksi Kristuksen morsiameksi, Aabrahamin oikeaksi siemeneksi ottaen karsittujen oksien paikan alkuperäisessä Jumalan tekemässä suunnitelmassa ja niihin liittyivistä. Mutta vaikka näitä karsittuja oksia on evankeliumikautena kohdeltu vihollisina, kuitenkin ”valinnan kannalta he ovat rakastettuja isien tähden. Sillä ei Jumala armolahjojaan ja kutsumistansa kadu.” — Room. 11:28,29

Näin meille siten opetetaan, että muutamat piirteet alkuperäisestä valinnasta edelleen kuuluvat luonnolliselle Israelille, huolimatta heidän hylkäämisestään kansana, minkä kautta he kadottivat parhaimman suosion, nimittäin valituksi hengelliseksi Israeliksi tulemisen. Kun lupaukset Aabrahamille, Jaakobille, lisakille ja profeetoille täyttyvät ja he tulevat ruhtinaiksi koko maailmaan eli hengellisen valtakunnan edustajiksi tuhatvuotiskautena, tämä koituu varmasti suureksi hyödyksi luonnollisille israelilaisille, jotka nyt ovat muukalaisuuden tilassa ja pimeydessä. He voivat ja tulevatkin pikemmin kuin muut ihmiset sopusointuun omien johtajiensa kanssa menneisyydestä, ja siten Israel kansana tuhatvuotiskauden alussa jälleen asettuu ensisijalle kansojen kesken. ”Sillä Jumala on sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaakseen.” — Room. 11:32

Valittu Uusi Luomus

Tulemme nyt aiheemme tärkeimpään osaan saatuaamme kuitenkin tiedon valitsemisista menneisyydessä ja käsittäen, että monet niistä esikuvavasivat Jumalan suurta työtä — Uuden Luomuksen valintaa. Olemme jo nähneet, ettei tämä valinta merkitse, että niille, joita ei valita, tapahtuisi vahinkoa; vaan päinvastoin että se merkitsee valitsemattomien siunaamista aikanaan. Tämän yhteydessä voisimme lisätä, ettei oikeudella sen enempää kuin rakkaudellakaan voi olla mitään vastaan sanottavaa, että muutamat saavat erityistä suosiota, jota ei anneta toisille, vaikka suosittuja ei olisikaan määrätty olemaan siunauksen välittäjinä vähemmän suosituille tai ei-suosituille. Tämä on sanojen armo tai suosio merkitys: se merkitsee jotain sellaisen tekemistä, jota Oikeus ei nimenomaa vaadi, ja näitä sanoja käytetään Raamatussa toistuvasti tänä evankeliumiaikana valitun luokan yhteydessä. ”Armosta te olette pelastetut”, ja muut vastaavat julistukset painottavat meille, että Jumalan puolelta ei ollut mitään pakkoa vapahtaa kuolemantuomiosta Aadamin suvusta ketään tai antaa tilaisuutta iankaikkiseen elämään lunastuksen kautta; vielä vähemmän Jumalalla oli minkäänlaista pakkoa taivaallisen kutsun suhteen — uuden luomuksen jäsenyyteen. Se on kaikki Jumalan suosiota — armoa armon päälle, eli suosiota suosion päälle — ja jolla ei ole tämä ajatus selvänä mielessään, se ei voi koskaan oikein arvostaa sitä, mitä nyt tapahtuu.

Apostoli Pietari vakuuttaa meille, että meidät luokkana valittiin ”Isän Jumalan edeltätietämyksen mukaan.” Hän ei kuitenkaan pysähdy tähän julistukseen, vaan jatkaa sanoen, ”hengen pyhittämisen kautta valitut Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellensä vihmottaviksi.” (1 Piet. 1:2) Tämä merkitsee, että Jumala edeltäpäin tiesi uuden luomuksen luokkana – että hän edeltäpäin tiesi aikomuksensa vanhurskauttaa heidät uskosta, Kristuksen veren kautta – että hän edeltäpäin tiesi, että tarpeellinen määrä sellaisia täyttämään tämän luokan olisi tottelevaisia ja saisi pyhityksen totuuden kautta. Mikään Raamatussa ei osoita Jumalan edeltätietämystä yksityisten henkilöiden suhteen, jotka muodostaisivat valitun luokan, paitsi seurakunnan Päästä. Meille sanotaan, että Jumala edeltäkäsini tunsin Jeesuksen valittunansa. Älköön kukaan ymmärtäkö meitä niin kuin tarkoittaisimme, ettei Jumala voinut edeltäpäin tietää, ketkä yksilöt muodostaisivat valitun joukon; tarkoitamme vain, että mitä kykyjä Jumala tässä suhteessa omistaneekaan, hän ei ole sanonut aikovansa käyttää tätä kykyä. Hän määräsi, että Kristus olisi maailman Lunastaja ja että palkinnoksi siitä hänet korotettaisiin uuden luomuksen ensimmäiseksi jäseneksi – sen Pääksi, Herraksi ja Mestariksi. Hän päätti myös, että määrätty luku ihmisiä valittaisiin tulemaan osallisiksi hänen valtakunnastaan hänen kanssaperillisinä – hänen kanssaan osallisiksi uudesta luomuksesta. Meillä on kaikki syyt uskoa, että tarkka, määrätty luku valittuja on mainittu Ilmestyskirjassa (7:4 ja 14:1); nimittäin 144000, jotka ovat ”ostetut ihmisistä.”

Valinta, tai ennalta määräys, jo ennen maailman perustamista, että sellainen joukko valittaisiin, on mielestämme ymmärrettävä samalla tavalla kuin erikoisen sotilasosaston määrääminen Englannin armeijassa, jota nimitetään ”kuninkaan omaksi.” Siihen joukkoon kuuluu suurikasvuisia ja erittäin hyvin kehittyneitä miehiä, joitten alin pituus, paino ym. oli määrätty, ennen kuin joukon nykyiset jäsenet olivat syntyneetkään. Samoin oli edeltä käsin määrätty kuinka suuri heidän lukunsa olisi. Niin kuin kuninkaallinen asetus vahvisti nämä määräykset ruumiillisessa suhteessa ja määräsi niiden luvun, jotka muodostaisivat tämän joukon, samoin vahvisti ja rajoitti myös Luojan kuninkaallinen asetus niiden luvun, jotka muodostaisivat Jumalan uuden luomuksen. Samoin asetti hän myös ehdoksi, jotta siihen voisi kuulua, ei ruumiillisia, vaan muutamia siveellisiä eli sydämen ominaisuuksia. Niin kuin ei ollut välttämätöntä edeltäpäin määrätä niiden nimiä, jotka muodostaisivat Englannin ”kuninkaan omat”, niin ei myöskään ollut välttämätöntä, että Luoja määräisi edeltä käsin niiden yksilöiden nimet, jotka olisivat hänelle otollisia uusina luomuksina Kristuksessa mukautumalla hänen ilmoittamiensa vaatimusten ja määräysten kanssa.

Meidän huomiomme kiinnitetään erityisesti tähän raamatunpaikan kautta, jota yleisesti muistetaan ja lainataan erillään yhteydestään – ”ne, jotka hän on edeltätuntenut, hän on myös edeltämäärännyt.” Herran kansan ei pitäisi tyytyä siten ottamaan jotakin kohtaa Jumalan sanasta pois selittävästä yhteydestään. Kun vain luemme jakeen jatkon niin kuin se on kirjoitettu, meille selviää koko asia: hän määräsi heidät ”Poikansa kuvan kaltaisiksi [so. Pojan kaltaisiksi], että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa.” – Room. 8:29

Sellainen edeltä määräys on todella erilainen kuin se, jota valitsemisopin kannattajat yleensä ovat julistaneet muinaisina aikoina. Ollakseen sopusoinnussa heidän oppinsa ja julistuksensa kanssa tämän raamatunpaikan pitäisi kuulua: Ne, jotka hän edeltä tunsi, hän myös edeltä määräsi, että he pääsisivät pakoon iankaikkista vaivaa ja tulisivat iankaikkisesti autuaiksi taivaan kirkkaudessa. Kuinka toisenlainen ja paljon järkevempi onkaan Raamatun esittämä käsitys! Jumala määräsi ennakoita, että hänen ainosyntyinen Poikansa olisi tämän uuden luomuksen pää, ja aikoja ennen kuin hän oli kutsunut ketään meistä, oli hän päättänyt, ettei kukaan muu olisi uuden luomuksen jäsen, paitsi ne, jotka tulisivat hänen Poikansa kaltaisiksi. Kuinka kaunis ja järkevä onkaan Raamatun oppi valinnasta ja edeltä määräämisestä! Kuka saattaisi epäilläkään sellaisen valinnan viisautta, oikeutta tai rakkautta, kun valitsemisen ehtona on, että on tultava samanmieliseksi Jeesuksen kanssa ja halukkaaksi vaikuttamaan yhdessä Jumalan määräämässä ennalleenasettamisessa kaikkien maan sukukuntien siunaamisessa Kristuksen kanssa.

”Hänen aivoituksensa mukaan kutsutut” – Room. 8:28-30

Emme voi selittää tätä raamatunpaikkaa paremmin kuin apostolin omilla sanoilla. Edellisissä jakeissa (22,23) hän selittää mitä Jumala tarkoittaa uuden luomuksen kutsumisella – että se on kutsuttu saamaan ylenmäärin suuren siunauksen ja myös jakamaan siunauksia toisille, nimittäin huokaavalle luomakunnalle, joka nyt on ahdistuksessa turmeluksen orjuudessa ja odottaa Jumalan lasten, uuden luomuksen, ilmestymistä. (jakeet 21,22) Apostoli jatkaa osoittamalla, että kaikki myötävaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumala kutsuu uuteen luomukseen; että nykyiset pettymykset, koettelemukset, vaikeudet ja vastustus maailman, lihan ja Saatanan puolelta ovat aiotut vaikuttamaan meissä vanhurskauden rauhan hedelmää ja siten valmistamaan meitä ylenpalttisen suuren ja iankaikkisen kirkkauden täydellisyyttä varten, sitä kirkkautta varten, johon olemme kutsutut ja jota me oikeudella ikävöimme. Apostoli kuvaa meille Herran toimenpiteitä kutsuttujen hyväksi, joiden parhaaksi kaikki myötävaikuttaa. Emme saa ajatella kutsuamme muulla tavalla kuin yhteydessä vanhimman veljemme Jeesuksen kanssa. Kukaan ei voinut tulla ennen häntä; ainoastaan katsomalla ja seuraamalla hänen askeleitaan voimme toivoa pääsevämme osallisiksi hänen kirkkaudestaan. Jumalan edeltä määrääminen, että kaikkien näiden Kristuksen veljien täytyy tulla vanhimman veljensä kaltaisiksi saadakseen osallisuuden uudessa luomuksessa, ryöstäisi jokaiselta ihmiseltä kaiken toivon tämän kirkkauden osallisuudesta, ellei Jumala olisi tehnyt sitä mahdolliseksi meille lunastuksen kautta, joka on Herrassamme Kristuksessa Jeesuksessa, mikä selvästi osoitetaan meille toisten raamatunkohtien kautta. Tämän toimenpiteen kautta peitetään kaikki lihamme perityt heikkoudet, joita emme kokonaan voi voittaa, Lunastajan uhrin kautta, ja siten voi Jumala armahtaa meitä siinä, ettemme ole hänen Poikansa täydellisiä kuvia. Hän voi siis ottaa vastaan ja hyväksyä meidät edeltä määräämisensä mukaisesti, jos hän havaitsee, että me sydämessämme, mielessämme eli tahdossamme, olemme Jeesuksen kuvia, ja että osoitamme myös hyvää tahtoamme hallitsemalla lihaamme niin paljon kuin mahdollista. Tarkoittamattomat puutteellisuutemme peittää sitten Herra Jeesus kaikkeen riittävällä armollaan.

Jatkuessaan tämän kutsutun luokan kuvausta apostoli sanoo, ”mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut.” Tämä raamatunpaikka käsitetään tavallisesti väärin, koska se enimmäkseen tekee luki- jaan sen vaikutuksen, että apostoli tässä tavallisella tavalla järjestyksessä luettelee kristityn kokemukset, niin kuin teimme edellisessä luvussa, jossa tarkastimme kuinka Kristus oli tehty meille viisaudeksi, vanhurskauttamiseksi, pyhitykseksi ja pelastukseksi. Mutta tässä alkaa apostoli vastakkaisesta päästä. Tässä hän kiinnittää katseen valittuun seurakuntaan sen lopullisessa tilassa täydellistettynä ja kirkastettuna Kristuksessa, Päässään, sekä seuraa taaksepäin seurakunnan, uuden luomuksen, kehitystä. Hän osoittaa, etteivät ketkään muut saavuta tuota erinomaisen korkeaa asemaa Jumalan kirkastettuina valittuina paitsi ne, jotka Jumalan armosta on kutsuttu siihen ja jotka sitä ennen on vanhurskautettu, sillä Jumala ei kutsu ketään muita kuin uskovaisia ottamaan osaa suuren voittopalkinnon kilpajuoksuun. Ja kaikki vanhurskautetut ovat ensin, ennen kuin heidät vanhurskautettiin, tulleet kunnioitetuiksi (ei ”kirkastetuiksi”, niin kuin meidän suomalaisessa Raamatussa käännetään) — Jumalan kunnioittamaksi annettuaan heille tiedon itseltään ja rakkaasta Pojastaan — joka on Tie, Totuus ja Elämä.

Jo sekin, että tässä nykyisessä ajassa saa kuulla Jumalan armosta, on suurempi kunnia, kuin monet uskovatkaan. Niin kuin maailman pelastus (ennalleenasettaminen) on Jumalan lahja, joka on koko ihmiskunnan saatavilla tuhatvuotiskautena, niin on myös nykyisenä aikana erityinen kunnia saada tieto Herran armosta ja saada tilaisuus tulla sovitetuksi hänen kanssaan, ennen kuin koko maailma saa nämä siunaukset. Sillä kun me siten olemme tulleet kunnioitetuiksi ja saaneet tarpeellisen tiedon vanhurskauttamiseksi uskon kautta, meille tarjoutuu tilaisuus astua seuraava askel eteenpäin kutsumme mukaisesti vihkiytymään eli pyhittymään, ja jos pysymme uskollisina, saavuttamaan se kirkkaus, joka ilmenee niissä, jotka tulevat valitun ja uskollisen uuden luomuksen jäseniksi.

”Jos Jumala on meidän puolellamme”

Seuratessamme edelleen apostolia hänen kuvaillessaan valintaa mukailemme hänen lausuntonsa seuraavasti: Emmekö näe, veljet, että Jumalalla on suuri ja ihmeellinen suunnitelma, jota hän on toteuttamaisillaan? Emmekö näe, että hän päätettyään valita eräs luokka tehdäkseen sen osalliseksi tämän suunnitelman suorittamisesta, on osoittanut meille suosiota ilmoittaessaan meille ehdot osallisuuden saavuttamiseksi — vanhurskauttaen meidät ja kutsuen taivaallisella kutsulla? Tämä merkitsee, että Jumala on puolellamme — että hän toivoo juuri meidän kuuluvan valittuun luokkaan; että hän on ryhtynyt tarpeellisiin toimenpiteisiin tehdäkseen meille mahdolliseksi maalin saavuttamisen. Jos me joskus, vaikka Herra on puolellamme, ikäväksemme tunnemme, että Saatana, synti ja omat perityt heikkoutemme ovat meitä vastaan asettaen tiellemme ansoja ja esteitä, ajatelkaamme kuitenkin, että kun kaikkivaltias Jumala on puolellamme, meidän ei tarvitse pelätä näiden vihollisten vastustusta, sillä hän on enemmän kuin kylliksi voimallinen voidakseen turvallisesti viedä meidät kaiken läpi. Silmäilkäämme taaksemme ja muistellaamme, kuinka hyvä hän oli meille meidän vielä ollessamme syntisiä, järjestäessään sen lunastuksen, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Jos hän teki kaiken tämän edestämme

meidän vielä ollessamme syntisiä, kuinka paljon enemmän hän nyt onkaan valmis tekemään edestämme, kun olemme tulleet hänen lapsikseen — nyt, kun kuultuamme hänen äänensä olemme ottaneet vastaan hänen Poikansa, olemme panneet luottamuksemme häneen ja tulleet vanhurskautetuiksi hänen ansionsa kautta; nyt, kun olemme kuulleet kutsun Jumalan luontoon ja vihkiytyneet laskien kaiken omistamamme hänen alttarilleen. Jumala on varmasti nyt halukas tekemään vielä enemmän hyväksemme ja osoittamaan meille vielä suurempaa suosiota, vaikkemme voi ajatellakaan kuinka Jumala voisi tehdä enemmän puolestamme kuin minkä hän on tehnyt antaessaan Poikansa edestämme. Me voimme olla vakuutetut siitä, että hän, joka aina on sama, edelleenkin rakastaa meitä, edelleen on puolellamme ja tahtoo käyttää voimaansa antaakseen kaikkien asioiden myötävaikuttaa suurimmaksi hengelliseksi parhaaksemme, so. että me vihdoin saavutamme paikan uudessa luomuksessa, jos pysymme hänessä kestävästi uskossa häneen, rakastamalla ja tottelemalla häntä, huolimatta siitä kuinka heikot ja puutteelliset meidän parhaat yrityksemme lihan hallitsemiseksi tai voittamiseksi lienevätkään. Olkaamme vakuutetut siitä, että antaessaan meille Poikansa ja siten avatessaan meille tien saavuttaa hänen kutsunsa uuteen luomukseen Jumala on myös pitänyt huolta kaikkien tarpeiden täyttämistä, joita meille saattaa ilmestyä. Hänessä on Hän runsaasti antanut meille kaikki.

Tuleeko jollekin ehkä mieleen, että laki kenties tuomitsisi meidät Jumalasta huolimatta? Miettikäämme, että se on sama Jumala, joka kerran tuomitsi meidät Lakinsa alaisuudessa; ja että se oli sama Jumala, joka korkeimpana Tuomarina tuomitsi meidät, ja tämä sama Jumala on se, joka nyt on julistanut meidän vanhurskauttamisemme — joka hinnatta on vanhurskauttanut meidät kaikesta, josta laki ei voinut meitä vanhurskauttaa — armonsa kautta, Herramme Kristuksen Jeesuksen kautta. Kuka voisi tähän kaikkeen nähden syyttää Jumalan valittuja, joille hän on osoittanut niin suurta suosiota? Kuka voisi tuomita meitä vastoin tahtoa tehdyistä heikkouksista ja erehdyksistä? Niille me vastaamme: Kristus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin ja noussut korkeuteen meidän puoltajanamme, ja joka on omistanut meille riittävästi omasta ansiostaan peittääkseen kaikki meidän puutteellisuutemme. — Room. 8:34

Joku tekee kenties vielä sen muistutuksen, että saattaisi tapahtua jotain, joka voisi erottaa meidät Jumalan rakkaudesta tai Kristuksesta ja hänen rakkaudestaan ja laupeudesta, sekä että me siten voisimme joutua vaaraan tulla jätetyiksi omiin nojiimme kärsimään uskon haaksirikon ja sen tähden kadottamaan tulevan kirkkauden uusina luomuksina. Me vastaamme: Päinvastoin, Kristus rakasti meitä suuresti, muutoin hän ei olisi lunastanut meitä. Kaiken, minkä hän on tehnyt puolestamme, hän on tehnyt rakkaudesta, emmekä saa sallia minkään erottaa meitä tästä rakkaudesta. Jos murheet kohtaavat meitä, emme saa antaa niiden vaikuttaa meissä muuta kuin ajaa meidät lähemmäksi Herraa, koska hän on ainoa, joka voi auttaa meitä. Jos huolet, vaino, nälänhätä, äärimäinen köyhyys tai jonkinlainen vaara, minkä laatuinen tahansa, kohtaisi meitä, lakkaisimmeko silloin näitä asioita peläten rakastamasta Herraa? Kieltäisimmekö silloin hänen nimensä ja hänen asiansa? Lakkaisimmeko kulkemasta hänen askeleissaan etsien mukavamman tien kulkeaksemme elämän läpi? Ei, sillä juuri sellaisten kokemusten kautta on meidän kehityttävä siihen, että voimme tulla voittajiksi. Kuinka voisimme tulla merkityik-

si voittajiksi, ellei mitään olisi voitettavaa, jos koko tiemme olisi tasainen ja miellyttävä, ilman vaikeita kohtia? Meidät on tehty Jumalan armolahjojen ja siunausten vastaanottajiksi; ja nyt hän asettaa meidät koetukselle nähdäkseen missä määrin olemme arvolliset pysymään hänen rakkaudessaan ja suosiossaan. Hän tahtoo meidän pysyvän siinä, ja hän on ryhtynyt tarpeellisiin toimenpiteisiin tehdäkseen sen meille mahdolliseksi; mutta pakottaa hän ei meitä tahdo. Olen vakuutettu ja varma siitä, että olemme lujasti päättäneet ettemme salli minkään erottaa meitä Jumalan Jeesuksessa Kristuksessa ilmenneestä rakkaudesta – ei kuolemanpelon eikä elämänrakkauden; ja ettei kukaan Jumalan toisista luoduista voi kääntää Jumalan rakkautta ja suosiota meistä pois – ei enkelit eikä herruudet, ei nykyiset eivätkä tulevat vallat. Kaikessa tässä olemme enemmän kuin ainoastaan voittajia – hänen kauttaan, joka on rakastanut meitä, olemme otetut lapsiksi Jumalan luonnon tasoon.

Kutsumisemme ja valitsemisemme lujaksi tekeminen

”Pyrkikää sen tähden, veljet, sitä enemmän tekemään kutsumisenne ja valitsemisenne lujaksi; sillä jos sen teette [mitä edellisissä jakeissa luetellaan, nimittäin osoitatte kaikella ahkeruudella uskossanne hyvettä, ymmärtäväisyyttä, itsennehillitsemistä, kärsivällisyyttä, jumalisuutta, veljesrakkautta ja yhteistä rakkautta, jotka asiat, jos ne runsaasti asuvat meissä, eivät salli meidän olla toimeettomat tai hedelmättömät], ette koskaan lankea; sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.” – 2 Piet. 1:10,11

Tämän valitsemisen suhteen näemme, että Jumala tekee siinä tärkeimmät asiat: 1) Hän on edeltä määrännyt, että hänellä olisi sellainen uusi luomus; 2) hän on kutsunut muutamia kehittämään sellaista luonnetta, joka on välttämätön uuteen luomukseen kuulumiseen; 3) hän on järjestänyt asiat niin, että kutsutut voivat saavuttaa kutsuansa vastaavan aseman. Toisaalta on niilläkin, jotka tulevat valituiksi, tärkeitä askeleita otettava: 1) kutsuttujen, joiden hyväksi kaikki valmistukset ja järjestelyt on tehty, on otettava vastaan kutsu, vihkiydittävä kokonaan; 2) Heidän on tultava niin kutsumisensa hengen ja siihen yhtyvän palkinnon korkean arvon läpikäymiseksi, että he kaikella ahkeruudella täyttävät kutsumisensa ehdot ja rajoitukset.

Olemme jo nähneet, että ehdot ja rajat ovat lyhyesti sanottuna siinä, että omistaa sen mielen, joka oli Jumalan rakkaalla Pojalla; mutta tarkastaessamme lähemmin tätä samankaltaisuutta huomaamme, että se, kuten apostoli Pietari tässä osoittaa, on sitä, että tuotamme pyhyiden hengen hedelmiä. Jumala on pyhä, ja valituilla täytyy olla hänen henkensä, hänen mielenlaatunsa, niin että he rakastavat vanhurskautta ja vastustavat vääryyttä. Apostoli osoittaa meille yllä esitetyssä raamatunkohdassa ne eri ominaisuudet, jotka muodostavat Jumalan pyhän hengen, eli mielenlaadun, ja hän osoittaa, ettemme voi saavuttaa täydellistä yhdenkaltaisuutta hänen kanssaan (täydellistä rakkautta) juoksumme alkupuolella, vaan että tämä päinvastoin on loppupään merkki – on vaelluksemme koko päämäärä. Rakkauteen sisältyy kaikki muut tässä luetellut luonteenominaisuudet; ja todellisuudessa ne kaikki ovat osia rakkaudesta. Sävyisyys, lempeys, veljesrakkaus, jumalisuus jne. ovat rakkauden ilmenemismuotoja.

Joku on ehdottanut, että nämä Jumalan hengen hedelmät voitaisiin määritellä seuraavalla tavalla, ja me yhdyimme siihen täydelleen:

- 1) Ilo – riemuitsevaa rakkautta.
- 2) Rauha – lepäävää rakkautta.
- 3) Pitkämielisyys – sietävää rakkautta.
- 4) Ystävällisyys, lempeys – rakkautta seurustelussa.
- 5) Hyvyys – rakkautta toiminnassa.
- 6) Usko – rakkautta elämän taistelutantereella.
- 7) Sävyisyys – alistuvaa rakkautta.
- 8) Itsensä hillitseminen – harjoittelevaa rakkautta.

Kun aloimme juoksumme päättäneenä tehdä niin, koska Jumala armossaan oli vanhurskauttanut meidät ja kutsunut meidät ottamaan osaa kilpajuoksuun koettaaksemme voittoa voittopalkinnon, joka kuuluu uudelle luomukselle, sanoimme ensin: Tahdomme syrjäyttää kaikki maalliset pyrkimykset, jotka painavat ja estävät meitä; tahdomme vihkiä tahtomme kokonaan Herralle ja päättää tehdä ainoastaan tämän yhden, nimittäin tavoitella ja Herran armon kautta voittoa ne siunaukset, joihin hän on kutsunut meidät. Samalla päätimme, että mahdollisimman pitkälle panisimme pois helposti kietovat syntimme, mitä ne lienevätkään – oli meillä sitten samoja syntejä kuin toisilla kilpajuoksun osanottajilla tai ei; ja että me juoksisimme uskollisesti voittaaksemme suuren palkinnon.

Vihkiytymisemme vastaa kilparadalle astumista. Tämä oli alku. Vihkiydyimme Herralle – tullaksemme hänen rakkauden henkensä hallittaviksi; kuitenkin huomasimme, että meiltä lankeemuksen johdosta puuttui ne luonteenominaisuudet, jotka olisivat Isälle otolliset. Kuitenkin juoksemme ja kurottaudumme päämäärää kohti tullaksemme samanmielisiksi hänen Poikansa kanssa – joka on hänen tahtonsa meihin nähden ja se on ehto meidän yhteydellemme hänen kanssaan. Tässä suhteessa olemme erilaiset kuin Herramme oli, sillä kun hän oli täydellinen, hänen ei tarvinnut kulkea tämän asteettaisen kehityksen kautta täydelliseen rakkauteen. Hän oli hengen täyttämä juoksuensa alkamisesta asti; jo alkaessaan oli hän siinä maalissa, jota kohti me juoksemme. Hänen koettelemuksensa tarkoituksena oli antaa hänelle tilaisuus todistaa, että hän tahtoi pysyä tässä maalissa, joka merkitsi täydellistä rakkautta Jumalaan, hänen kansaansa ja hänen vihollisiansa kohtaan. Mutta meidän on juostava ja taisteltava saavuttaaksemme tämä maali.

Me voimme jakaa kilparadan neljään osaan. Ensimmäisessä osassa näemme rakkauden olevan jotain, jota Jumala vaatii, ja me koetamme omistaa sitä, koska se on velvollisuutemme. Rakkautemme Jumalaan on siten ensin rakkautta velvollisuudesta, koska hänellä meidän Luojanamme on oikeus vaatia meiltä tottelevaisuutta, rakkautta ja uskollisuutta. Herraamme Jeesustakin rakastamme velvollisuudesta, koska hän on ensin rakastanut meitä ja hänellä sen tähden on oikeus odottaa meiltä, että osoittaisimme hänelle vastarakkautta. Lähimmäisiämmekin rakastamme velvollisuuden tunnosta, koska tiedämme sen olevan Jumalan tahto.

Toinen osa vie meidät hieman eteenpäin, hieman likemmäksi päämaalia. Kaikki asiat, jotka aluksi koetimme tehdä velvollisuudentuntoisesta rakkaudesta, aloimme vähitellen pitämään etuna, eikä ainoastaan velvollisuutena. Siitä lähtien näimme, että kaikki minkä Jumala käskee oikeutena ja velvollisuutena, ovat hyviä asioita; ja että jaloimmat periaatteet, joita voimme ajatella, ovat täydellisesti yhtä vanhurskauden, viisauden ja rakkauden kanssa, joita Herra vaatii ja jotka hän asettaa meille päämaaliksi, ja joita me tästä ajasta asti aloimme arvostaa. Aloimme rakastaa Jumalaa ei ainoastaan sen tähden, että se on velvollisuutemme häntä kohtaan Luojanamme, vaan lisäksi ja erityisesti koska näemme hänen omistavan nämä suuret luonteenominaisuudet, joita meille on teroitettu — kaiken laupeuden ja hyvyden ruumiillistuminen. Ne, jotka ovat ehtineet tähän toiseen tienviittaan, eivät rakasta Herraa ainoastaan sen tähden, että hän on ensin rakastanut heitä ja koska heidän velvollisuutensa on antaa hänelle vastarakkautta, vaan koska heidän ymmärryksensä silmät ovat avautuneet niin paljon, että he voivat nähdä jotain hänen luonteensa ihanasta suuruudesta, jotain Luojamme vanhurskauden, viisauden, rakkauden ja voiman pituudesta, leveydestä, korkeudesta ja syvyydestä.

Kolmatta tienviittaa tällä kilparadalla kutsumme veljesrakkaudeksi. Ensin rakastimme veljiä velvollisuudesta, niin kuin rakastimme Isääkin, mutta vähemmässä määrin, koska he olivat tehneet vähemmän puolestamme; annoimme heille arvoa lähinnä sen tähden, että se oli Isän tahto. Mutta kun tulimme niin pitkälle, että saatoimme nähdä vanhurskauden periaatteet ja arvostimme Isää, ja aloimme nähdä, että Isä itse rakasti meitä välittämättä tahtomattamme tekemistä virheistä, silloin alkoi sydämemme avartua ja syventyä veljiä kohtaan; yhä enemmän ja enemmän tulimme kykeneviksi antamaan anteeksi heidän tahtomattomat puutteensa, epätäydellisyytensä ja erehdyksensä, kun saatoimme havaita heissä sydämellisen halun vaeltaa Jeesuksen askeleissa, sopusoinnussa jumalallisen luonteen periaatteiden kanssa. Rakkaus veljiin tuli selvästi näkyviin elämäkokemuksissamme. Mutta oi! Nähtävästi Jumalan rakkaissa lapsissa on melkoisen suuri luku, jotka vaelluksellaan korkean kutsumme voittopalkintoa kohti eivät vielä ole saavuttaneet tätä kolmatta tienviittaa. On erittäin tarpeellista, että veljesrakkautta, pitkämielisyyttä ja kärsivällisyyttä, jota Raamattu teroittaa, kehitetään; ja nämä ominaisuudet asetetaan välttämättömästi ankarampaan koetukseen seurusteltaessa veljien kanssa kuin seurusteltaessa Isän ja Herran Jeesuksen kanssa. Voimme nähdä, että Isä ja Poika ovat täydellisiä ja ettei heissä ole mitään epätäydellisyyttä; voimme nähdä heidän jalomielisyytensä meitä kohtaan ja meidän omien erehdystemme suhteen heihin nähden; mutta tarkastellessamme veljiä näemme toisissa yhdenlaisia ja toisissa toisenlaisia heikkouksia; ja kiusauksena valitettavasti on, varsin tavallisesti, silloin sanoa veljelle, Annas kun minä otan pois rikan, joka on silmässäsi — tajuamatta, että vikojen etsiminen veljistä ja heitä sormella osoittelu on osoitus siitä, että meillä yhä on kärsimättömyyden ja rakkauttomuuden malka, jota vastaan meidän on taistelemisen. Lähestyessämme tätä kolmatta viittaa saamme vähitellen malan pois omasta silmästämme — alamme nähdä omat heikkoutemme ja alamme panna yhä enemmän arvoa Herran armon runsaudelle meitä kohtaan; ja tämä kasvattaa sydämessämme yhä suuremman määrän nöyryyttä, kärsivällisyyttä ja lempeyttä kaikkia kohtaan — ja tämä taas tekee meidät kykeneviksi antamaan anteeksi eli peittämään syntien paljouden, epätäydellisyyksien paljouden veljissä, niin

kauan kuin voimme nähdä heidän olevan veljiä – niin kauan kuin he luottavat kalliiseen vereen ja ahkerovat saman kilpajuoksun täyttämässä, jotta voittaisivat saman voittopalkinnon.

Neljäs ja viimeinen tienviitta kilparadallamme on täydellinen rakkaus – rakkaus Jumalaan, veljiin ja kaikkiin ihmisiin. Tähän päämaaliin meidän kaikkien on innolla pyrittävä, ja niin pian kuin mahdollista. Älkäämme viipykö kolmessa ensimmäisessä tienviitassa, vaan meidän on kärsivällisesti, kestävästi ja tarmokkaasti pyrittävä saavuttamaan viimeinen. Eräessä merkityksessä sanotaan tosin, ettemme saa rakastaa maailmaa ja niitä asioita, jotka ovat maailmasta; mutta toisessa suhteessa meidän on rakastettava ja tehtävä hyvää kaikille ihmisille siinä määrin kuin meillä on tilaisuutta, mutta varsinkin uskonveljillemme. (Gal. 6:10) Tähän rakkauteen on vihollisemmekin suljettu. Tämä rakkaus ei syrjäytä tai vähennä rakkauttamme Isään ja hänen luonteensa periaatteisiin, eikä rakkautta veljiinkään; päinvastoin se enentää rakkauttamme Jumalaan ja veljiin; ja tästä rakkauden lisääntymisestä johtuu, että voimme myös tuntea suopeutta ja osanottoa koko huokaavaa luomakunta-parkaa kohtaan, joka tuskassa ja ahdistuksissa odottaa Jumalan lasten ilmestymistä. ”Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vainoavat ja vihaavat” on Mestarin käsky meille; ja niin kauan kun emme ole saavuttaneet tätä rakkauden määrää – rakkautta vihollisia kohtaan – emme saa hetkeäkään kuvitella saavuttaneemme sitä päämäärää, jonka Herra on asettanut seuraajilleen. Vasta silloin kun olemme saavuttaneet tämän tilan, olemme Jumalan rakkaan Pojan kuvia.

Meidän täytyy saavuttaa tämä rakkauden huippukohta ennen kuin meidät katsotaan arvollisiksi saamaan paikka uudessa luomuksessa, emmekä saa odottaa, että kaikki Herran seuraajat saavuttavat maalipisteen juuri kuolinhetkellään. Päinvastoin elämäsämme kristittyinä meidän on toivottava saavuttavamme se niin pian kuin suinkin, ja silloin on tarpeen muistaa apostolin sanat, ”Kaikki suorittuanne pysyä pystyssä.” (Ef. 6:13) Rakkautemme tarvitsee tulla koetelluksi sen jälkeen kun olemme saavuttaneet maalin; ja rakkauden harjoittaminen maalissa – pyrkien pitämään tämä viitta elämämme ja vaelluksemme mittapuuna – vaikuttaa hyvin vahvistavasti luonteeseemme. Etenkin tässä kohdassa vastaavat kokemuksemme Herramme kokemuksia, sillä vaikka hänen ei tarvinnut juosta maalin saavuttamiseksi, hänen tarvitsi kuitenkin maalin luona seisoen taistella uskon jalo taistelu pysyäkseen siinä, jotta maailman ja Saatanan erilaiset kiusaukset eivät voittaisi häntä. ”Minä riennän päämäärää kohti”, sanoo apostoli; ja juuri samoin on meidän kaikkien tehtävä; ja kun olemme saavuttaneet päämäärän, meidän on uskollisesti pysyttävä siinä ja kestettävä koettelemuksissa, joiden Herra sallii meitä kohdata voidakseen laskea meidät voittajiksi – ei omassa voimassamme, vaan Lunastajamme voiman avulla.

Koettelemuksia meille tulee riistääkseen täydellisen rakkautemme Isään, saattaakseen meidät myöntymään siihen, ettemme täydellisesti anna hänelle kuuluvaa kunnioitusta ja tottelevaisuutta. Meille tulee myös kiusauksia veljiin nähden niin, ettemme enää anna veljesrakkauden peittää heidän puutteidensa paljoutta – heidän, joita kerran olimme oppineet rakastamaan ja kunnioittamaan ja joiden heikkouksia olimme oppineet säälimään. Meidät asetetaan alttiiksi myös kiusauksille, jotka suuntautuvat rakkauteem-

me vihollisiamme kohtaan opittuamme ensin rakastamaan heitä – väittäen että on poikkeustapauksia, jolloin meidän ei tarvitse rakastaa ja että meidän jalomielisyytemme pitäisi pysyä määrättyissä rajoissa. Autuaita olemme, jos keitämme kaikissa näissä kiusauksissa, pysyen maalissa, pyrkien pitämään sen aseman, jonka olemme jo saavuttaneet – taistellen uskon jalon taistelun – pitäen lujasti kiinni iankaikkisesta elämästä, joka laskeetaan omaksemme Jeesuksen kautta.

”Tietäen valitsemisemme”

”Tietäen, veljet, te Jumalan rakastetut, teidän valitsemisenne; että meidän evankeliumimme tuli teidän tyköne, ei ainoastaan sanana, vaan myös voimana ja pyhässä hengessä ja suurella varmuudella.” – 1 Tess. 1:4,5

Olemme viidennen osan 9. luvussa osoittaneet ne tuntomerkit, jotka todistavat, että olemme Jumalan lapsia; nimittäin sikiäminen pyhästä hengestä, sinetillä merkitseminen, meidän eläväksi tekeminen. Tässä tahdomme vain lyhyesti kiinnittää huomion siihen tosiasiaan, että jokaisella, joka tulee osalliseksi tästä valitsemisesta, on erilaiset tunteet, joista hän ei ainoastaan itse huomaa sitä, vaan sen huomaavat jokseenkin pian veljetkin, joiden pariin hän joutuu. Tässä valinnassa on niin voimaa, kuin myös sanoma. Tämä valitsemis-sanoma, eli kutsu, ”sana”, on valituille ei ainoastaan evankeliumi eli iloinen sanoma, vaan myös voima Jumalalta sekä tahtomaan että tekemään sitä, joka on hänelle otollista. Se tuo valitulle pyhän hengen ja suuren varmuuden, niin että hän on valmis mistä hinnasta tahansa julistamaan Herran sanaa.

Apostoli kirjoittaa kolossalaisille (3:12-15) uuteen luomukseen valittujen suhteen, että he panisivat pois entisen asiain arvostelun ja muodostaisivat itselleen aivan uuden, jotta voisivat tuntea seurakunnan valitut jäsenet, ei kansallisuuden eikä uskontokunnan mukaan, vaan Kristuksessa olemisen mukaan voidakseen tuntea nämä, eikä ketään muita, valituksi uudeksi luomukseksi. Hän sanoo, ”Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituista, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen, kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisilenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niin kuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa. Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, mikä on täydellisyyden side.”

Herramme viittaa eräässä kohdassa, jossa hän puhuu valitusta seurakunnasta kokonaisuutena, että sen jäsenten täytyy kestää erilaisia koettelemuksia ja koetuksia, ja että ne tulisivat yhä vaikeammiksi, kun evankeliumikauden loppu lähestyisi, sekä että niiden sallittaisiin saavuttaa sellainen kantavuus, että kaikki paitsi valitut lankeavat. – Matt. 24:24 (Katso myös IV osa, 12. luku)

Tässä on mukana rohkaisu: se ei merkitse, että valituilla ja uskollisilla olisi suurempi hengellinen kyky, jolla he tänä pahana päivänä voisivat erottaa vastustajan erilaiset juonet; eikä se merkitse, että he sinä aikana voisivat niin täydellisesti hallita maalliset saviastiansa. että he olisivat erehtymättömiä, vaan se merkitsee, että ne, jotka pysyvät Kristuksessa, saavat hädän päivänä kylliksi riittävää armoa, viisautta ja apua. Mikä lohdutus tässä onkaan kaikilla, jotka ovat turvanneet siihen toivoon, joka on asetettu eteemme

evankeliumissa! Minkä varmuuden saakaan tuntiessaan, että ankkurimme on kiinnitetty esiripun sisäpuolelle — Kristukseen! Sellainen edeltä määrääminen on vahvistava ja lohduttava, kuten apostoli selittää, ”Niinkuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan [vihdoin] pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa, edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mielisuosion mukaan... siitä armotaloudesta, minkä hän aikojen täytyessä aikoi toteuttaa, — oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä. Hänessä me myös olemme saaneet perintöosan, ollen siihen edeltämäärätyt hänen aivoituksensa mukaan..., että me [uusi luomus] olisimme hänen kirkkautensa kiitokseksi, me, jotka jo edeltä olimme panneet toivomme Kristukseen.” — Ef.1:4-12

”Monen ahdistuksen kautta meidän on meneminen sisälle Jumalan valtakuntaan”

Luonnossa ei puutu vastaavaisuutta luonteen rakentamisen, ponnistelemisen ja taistelun välttämättömyydelle, jonka Jumala on liittänyt uuden luomuksen kutsun yhteyteen. Tämän asian valaisemiseksi esitämme seuraavaa:

”Kerrotaan miehestä, joka halusi pyydystä pikkuriikinkukkokehrääjän liittääkseen sen hyönteiskokoelmaansa, että hän onnellisen sattuman kautta sai tuollaisen kotelon (toukan kuorensa) ja antoi sen riippua koko talven lukuhuoneessaan. Keväällä hän huomasi, että hyönteinen koetti päästä ulos. Reikä oli niin pieni, ja hyönteinen näytti tekevän niin epätoivoisia ja turhia ponnistuksia saadakseen kylliksi suuren reiän kuoreen, että hyönteisten kerääjän täytyi armahtaa sitä leikkaamalla reikä suuremmaksi. Nyt pääsi iso kaunis hyönteinen ulos, mutta se ei koskaan oppinut lentämään. Sittemmin sai kerääjä asiantuntijoilta tietää, että hyönteisen tekemät ponnistukset päästökseen ulos olivat välttämättömät pakottaakseen ruumiin nesteen hyönteisen suuriin siipiin. Hyönteisen säästäminen ponnistuksilta oli hyväntahtoisuudesta tehty erehdys. Ponnistus oli tarkoitettu auttamaan hyönteistä täyteen kehitykseen. Opetus tästä on ilmeinen: ponnistukset, joita ihmisten on tehtävä hankkiakseen maallista hyvää, vahvistavat heidän luonnettaan enemmän, kuin jos he olisivat ilman näitä ponnistuksia. Samoin on hyvä, että hengellisten rikkauksien saavuttamiseksi on myös ponnisteltava.

Olemme ensimmäisessä osassa osoittaneet, että Raamattu selvästi opettaa meille vapaasta armosta, joka runsain määrin annetaan maailmalle, kun valittu joukko on tehty täydelliseksi ja kirkastettu. Tuhattuotiskautena on siten seurakunta (”Aabrahamin siemenä”) siunaava kaikki maan sukukunnat antaen heille täyden tilaisuuden saavuttaa täydelliset luonteet, täydellisen ennalleenasettamisen ja iankaikkisen elämän.